

[Aksel Larsen.]

med det, for det havde været justitsministerens sag at være orienteret om dette. Når han her stod op og ville berolige folketinget med den oplysning, at sagen var sendt til krisepolitiet. Nu ved den højtærede justitsminister i hvert fald, at krisepolitiet sammen med rigsadvokaten henlagde sagen som forældet. Det drejede sig om prisovertrædelser fra 1940, som måske juridisk set var forældede, i hvert fald, når man tog dem som prisovertrædelser i 1946, men eventuelle prisovertrædelser fra 1942—43 var ikke forældede i efteråret 1946. Der var føje til at antage, at firmaet havde begået grove prisovertrædelser også i 1942—43, og man burde altså i hvert fald have undersøgt dem, men det har man ikke gjort. Man har sørget for, at tiden gik, således at man nu vil være i stand til at sige, at også de eventuelle prisovertrædelser fra 1942—43 nu er så gamle, at sagerne er forældede eller ikke kan rejses.

Ministeren hævder, at han har ikke sagt her i tinget, at sagen var behandlet på normal måde; det har venstres ordfører, det ærede medlem hr. Thisted Knudsen sagt. Ja, det ved jeg meget vel. Det er det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, der har sagt det, og det ærede medlem hr. Thestrup har også sagt det. Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen er sagfører, det ærede medlem hr. Thestrup er dommer, og de har sagt efter at have hørt ministerens redegørelse, at de var fuldt overtydet om, at sagen har været behandlet på normal måde gennem alle instanser. Den højtærede justitsminister hørte disse udtalelser og tog ikke afstand fra dem. Det kunne kun opfattes, som om han godkendte dem. Derfor må jeg have lov til at sige, at justitsministeren har ladet tinget være i den tro, at sagen helt igennem har været behandlet på normal måde. Iøvrigt har den højtærede justitsminister heller ikke i sin tale i dag på nogen som helst måde sagt, at sagerne skulle have været behandlet på unormal måde, så jeg forstår ikke, hvorfor han overhovedet skulle køre op med dette argument. Så siger ministeren, at jeg er kommet med en usandhed, idet jeg skulle have sagt, at rigsadvokaten havde forlangt en bestemt indstilling af statsadvokat Roepstorff, som overtog sagen fra Carl Madsen. Det har jeg ikke sagt. Jeg forebragte det som et rygte og bad ministeren om at søge dette rygte bekræftet eller afkræftet. (*Horn.* Et sandsynlighedspræg!). Selv om jeg ikke brugte dette ord, var det meningen. Jeg har forelagt det som et rygte og bedt ministeren undersøge det.

(*Qvist Hansen:* Det er kedeligt med de rygter!). Ja, det er meget kedeligt, for når man i den grad holder vigtige sager hemmelig, så opstår der allehånde rygter — jeg skal iøvrigt komme tilbage til dette spørgsmål om lidt.

Videre siger den højtærede justitsminister, at jeg har citeret en erklæring fra revisor Bøytler galt, at erklæringen er fra 1932 — jeg vidste ikke, at den var så gammel, det kan være mere graverende for rigsadvokaten —, og at der står intet om, at han har aflagt bevidst vildledende og urigtige beretninger. Jeg har ikke tid til at opløse den pågældende erklæring fra revisor Bøytler; jeg har ikke citeret erklæringen, men refereret mit indtryk af den, og det indtryk holder jeg fast ved, og andre, som vil gøre sig bekendt med den pågældende erklærings ordlyd, vil give mig ret i, at det var det, Bøytler faktisk erkendte. Iøvrigt har justitsministeren i sin gennemgang af angrebet mod Bøytler omhyggeligt undladt at omtale 4 punkter, nemlig bl. a. at rigsadvokaten har indgivet anmeldelse mod Bøytler for en urigtig og vildledende erklæring, der havde til formål at berøve statskassen 100 000 kr. Jeg synes, det havde haft interesse, om justitsministeren havde udtalt sig om det.

Så siger justitsministeren, at det nytter ikke jeg forlanger, at „Land og Folk“ skal have denne sags dokumenter liggende. Jeg tror, de ville ligge mere betryggende der end mange andre steder. Det, jeg har sagt til ministeren, er noget helt andet. Jeg har foreslået ministeren, at han, når han rejser straffesag mod „Land og Folk“s redaktør, vil give tilsagn om, at under denne straffesag skal alle dokumenter af betydning for sagen blive fremlagt i retten. Det har jeg spurgt justitsministeren om, men han har ikke svaret. Jeg henstiller, at han benytter lejligheden til, inden finanslovdebatten slutter, at svare på dette.

Endelig er der justitsministerens vurdering af retsplejelovens § 975. Her bliver jeg nødt til at skære igennem og citere, hvad justitsministeren sagde under forespørgselsdebatten den 21. oktober, da jeg havde stillet min dagsorden. Dengang erklærede den højtærede justitsminister — udtalelsen findes i fortrykket sp. 282—283:

„Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at efter mit skøn og efter det, jeg allerede har udredt om reglerne for genoptagelse af efterforskning, er det, ved at sagen er sluttet, som det er sket, umuligt — det ville være ulovligt — at genoptage efterforskningen. Jeg opfatter den stillede dagsorden således, at den går ud på ved